

njegovo osebno vrednost. A Muršec je v zadnjem času pričel naravnost z neverjetnimi sredstvi zlorabljal cerkev in šolo v svoje protiljudske politične namene. To pa ne gre, žegnani g. Muršec! Omenimo za danes le dva slučaja in opozarjamo nanja šolsko ter cerkveno oblast. Muršec ima nesramno predrznost, da izprašuje otroke v šoli, kakšne liste čitajo njih stariši. Nedolžno deco hujska ta politični poproti očetu in materi, brez da bi mislil na četrto božjo zapoved. Tako je izvedel od nekega otroka, da njegov oče „Stajerca“ čita. Dal je otroku v šoli „Slov. gospodarja“ (po domače „Sleparja“), na katerega glavo je nadečkaril sledečo nesramnost: „Otroci so Vas v šoli zatožili (!), da imate „Stajerca.“ Preberite ta časnik in ga primerjajte z „Stajercem“, in če imate pamet in dobro voljo, boste gotovo spoznali, kateri je boljši.“ — Ali ni to lumparija? Vprašamo vse poštene ljudi, tudi nasprotnike „Stajerca“: ali ni to lumparija? Župnik Muršec uči torej otroke, da naj lastne stariše v šoli tožijo! Župnik Muršec misli, da mu morajo biti stariši tako pokorni, kakor deca! Župnik Muršec kolportira proti cesarski postavi črne liste in jih ponuja z isto lažnjivostjo, kakor judovski agent svoje sleparsko blago! Župnik Muršec pa izrablja pri temu čas šolskega verouka, za katerega je mastno plačan; on zlorablja nedolžno deco, kateri bi moral učiti krščanskih čednosti in ne politične hujskarije. In to naj bo dihovnik? A še drugi slučaj naj omenimo: Te dni enkrat poklical je župnik Muršec neko učenko iz šolske sobe na prehodnik. Tam ji je strogo zapovedal, naj pove, kdo ima doma v vasi „Stajerca.“ Prestrašeni otrok je povedal, da ga imata oče in tudi sosed. In „duhovnik krščanske ljubezni“ Muršec je otroku dejal: „Blagoslov bo šel proč in strela bode v tisti dve koči udarila!“ To je naravnost bogokletstvo in Muršec nima menda toliko vere, kolikor je črnega za nohtom, da si upa take lopovske besede izpregovoriti. A kaj bi se jezili, — pošten krščanski človek ne more nikomur strele v hišo želeti! Mi le opozarjamo oblast, cerkveno in šolsko oblast, da napravi red. Divjanju takih subjektov, kakor je Muršec, se mora takoj konec napraviti. Stariši ne bodo več upali otrok v šolo pošiljati, ako jih tam župnik hujska in s politiko zastruplja... Ali le počasi, le počasi, črni gospodje, vi napeljavate vodo na naš mlin, in vsa ta hesna gonja brezverskih farjev bode le „Stajercu“ — koristila!

SUKNA in modno blago za gospode in gospe priporoča izvozna hiša 140 **ZEFIRE**
Prokop Skorkovsky in sin
 v Rumpolcu na Češkem.
 Vzorci na zahtevo franco. Zelo zmerne cene. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gospodske obleke.

Dopisi.

Hoče. (O naših čukih.) Zadnje nedeljo popoldne smo naše čuke zopet občudovali, kako fletno in spretno so turnali — seveda zopet na cerkvenišču, okoli farne cerkve. Komendant naših čukov je pa bil gospod Franc Hergouth, ki je lani še-le iz šole stopil, torej petnajst let star general. Kot feldmaršal pa je svoje čukovske čete inšpiciral dolgonogi kaplan Baznik, zavil v mogočni svoj plašč. Ej, to vam je bila parada in pa bil je užitek za oči! Eksercirali so; se vrstili na vse razvrsti, obračali, zvijali, butali, skakali — no, vsaj vam rečem en fejn teater, pa še zastoj. Naenkrat pa pribruhne iz bližnje Rojko-ve gostilne cela truma starih in mladih jungfravic, na njih čelu kaplan Šesko. Postavili so se okoli čukov, ter z iskrimi očmi in navdušenimi obrazi občudovali krasno turnanje naših imenitnih čukov. Če so v gostilni jedli in pili, ali so imeli pesne ali morda tudi turnske vaje, ali so imeli kak imeniten „vortrag“, tisto nismo poizvedli, pa to vemo, da roženkranc tam niso molili. Mogoče, da v kratkem postavijo turnske štange pri cerkvi, mogoče, da bojo naše jungfravce tudi začele čukati in turnati, ter se na štangah sukale kakor klopotci v viharju — mogoče — mogoče — no mi bomo gledali, vsaj bo še en večji teater. — No čukovska turnarija in norija nam gotovo ne dela nobene škode, le kratek čas nam dela in pa smeha, smeha, preveč smeha. A nekaj je, kar se nam ne dopade — to je, da čuki svoje norije pasejo na cerkvenišču, na tistem prostoru, kjer hiša božja stoji, tam, kjer ležijo pod trato zeleno ljudje pokopani. Pa če je treba farškeje politiki (in čuki kaj drugzega končno ne pomenjajo kakor farško politiko) podpore, potem je vse dovoljeno in opravičeno, če je njih početje inace naravnost škandal in sramota. No, mi si bomo tukaj že red naredili! Svetujemo pa maršalu Bazniku, naj gre s čuki na kaplanijski vrt. Tam je toliko lepega prostora in s čukovim turnanjem in nosenjem bi obenem lahko dražili soseda Stanitz-a, tega desettaužentkrat prokletega nemčurja in Stajercijanca; dražili in razburjali bi tega šmenteka lahko tako, da mu meh počí, ali pa da iz Hoč izvandra. No??

Račje (Kranichsfeld). Slavni gospod urednik! Zelo nam je ugodil Vaš zadnji „Stajerc“. Med drugimi smo našli dopis od naše sosedne občine Ješence. To nas je tako razburilo, da se moramo tudi mi oglasiti v Vašem cenjenem listu. Kakor znano, nas je več posestnikov v Račah, ki posedujemo nekaj zemljišč, spadajoče pod občino Ješence. Smo torej tudi davkoplachevalci te občine. Večji del nas je, ki imamo njive, travnike, največ pa gozdov. Imamo torej tudi pravico voliti v občini Ješence. Pa dragi nam sosedje Ješenci, ne zamerite nam, da se nismo udeležili volitve, ko se je volilo odbornike. Pač pa vemo, da se je udeležil te volitve le en Rački klerikalec, kateri je bil od klerikalcev naprošen. Ko

bi se bili tudi drugi udeležili volitve, bil mnogo boljši odbor izvoljen kakor je. Nam je nam znano, sestoji novo izvoljeni odbor le iz nekaj privrandercev in sive Mihli, Poharci, Hrvati, krčmarji in rešetnogo so sami taki, ki bi plesali kako bi jim ljubil Vubnik godel. Vse to zaveda tudi naš posestnik, ker res ubogi smo si tudi mgram Bog pošlje le par kapljic dežja, priva kar do kolen v blatu (tukaj moramo opazilo, da mnogi imenujejo Ješenco le Blatašenca.) Ko si spravljamo drva ali stelo, ne vpijati moramo nad vrbgo živino, da bi sploh lahko vse žile potrgale. Res žalostno je, poseste celo zanemarjene, pa tega se Ješencega pan Vauhnik ne brigajo. Njim je gospodravil v občini deveta briga. Kakor smo pa jurt jim zdaj neki zelo slabo strune pojejo, o bi „Stajerc“! Kar si zadnjič poročal, nas udele razveselilo, tembolj ker se može probazabtevejajo, da se napredno gospodari v In tako jim damo tudi mi prav. Moralnoč res neumni, če bi se pustili od kakih najpetelinov za nos vodit. Le tako naprej, sedje Ješenci, v prihodnje Vam bodemove mi pomagali. Vsem vrlim Ješenskim moosebej še gospodu III. občinskemu svavnpa kličemo: Le korajžno naprej, za nedg stvar, in pravica bo Vaša zmagovalka. Vodn „Stajerc“, na Ješenci že solnce gor grač

Sv. Miklavž na dravskem polju. Drag „Stajerc“! Dolgo se še nismo zglasili, 2000 Te prosimo za en mal prostorček. Veš, nati ljo dne 14. t. m. imeli so naš rihtar Fioabe zakrbovske švinte. Pogovarjali smo se kaj jim je neki prišlo, da so tako naglo ila svoj kolesar in so se odpeljali. Mislili mota je kaka smrtna sila. Pa pozneje smo predi vedeli, kako stoji cela stvar. Ljubi „Slabi v tvoji 15. številki prinesel si nam nekajnit volitvi Ješenskega župana Vauhnika. Indpo vedeli so tudi naš „burgameister“ Florinj Sedaj pa že veš, zakaj so tako švintali. je tako vzmnilo, da so se takoj odjele. Ješenco, da izvejo kako stoji stvar o te volitvi. Veš ljubi „Stajerc“, tista rihtarva rga na Ješenci neki tam pri „Paharju“ so az „burgameistra“ Florjančiča sestra. Ti potr „Stajerc“ Ti, da imaš tak dober nos in em takneš vsako luknjo. Zakaj delaš toliko pajajo tem našim farškim petoliznikom? Ljubi „Stajerc“! Mi se Te veselimo, ko prideš krog nam prineseš tolik novic; ko bi Tebe te gotovo bi nič ne izvedeli. Zato Te prosim nam še prihodnjič kaj več prineseš o nižn voljenem Ješenskem županu.

Šmiklavški radovednjak
Ješence. Ljubi „Stajerc“! Prav prrat ugodil zadnjič našemu županu, da si je vev pokrtačil. Sedaj delajo kisle obraze, da misli To je smola za našega župana. Kar jim poseb ljubi „Stajerc“ povedal, v soboto, ko si tiste prirajal, to jim je pa povedal orožnik gory prišel nadzorovat njih gospodarstvo v obveč veš ljubi „Stajerc“, to je smola. Hočkat tudi povedati o „vsegamogočnosti“ našnjh pana „Mihla.“ Oni so čisto domači, dalčas se jim poljubi. Tako so tudi pri zadnjem ljudskem štetju kar sami izpoznali 100 kro gmejskemu pisaču; seveda to so storili b občinske seje, in brez vsakega dovoljenja ob odbornikov. Vprašamo Vas očka župan, ke je pa to dovolil? Plačati smo morali tozadr kron in to le zato, ker se je v županje pe sedelo in čakalo, kedaj da kateri pride oca sveto vpisati le za narodnega „Slovenca“, če „Tit bil Hrvat, Nemeč ali „Pemeč.“ Tako „Mihl delajo sami postave; za vse druge 160 „štreng“, le oni imajo ekstra klobaso. P kan ni vse. Še vse več Ti imamo povedati o najv sreč „vsegamogočnem“ županu Mihlu. Kakor zgot imajo kod prišežen občinski predstojni pisa kosmato vest. Navesti Vam hočemo le e sam o našem čistem Mihl. Pred kakimi 2 let ljen je bilo tukaj o neki A. K., da je zaprav mesečni plod svojega telesa. Seveda ta zda vredna ženska spada v luknjo. Če pre je t orožništvo pridno prizadevalo pravo in jem bilo je brez uspeha. Zagovarjali so oče na vse mile viže. Dragi bralci! Lansko pa nek obrihtnež zopet na novo naznan niji. Začelo je orožništvo zopet preiskov

Na železnici.

Tudi železnice postajajo z vsakim dnevom modernejše. Vedno bolj se jemlje ozira na tujce, ki potujejo skozi naše dežele in pomagajo s tem našemu gospodarskemu razvoju. Na planinskih avstrijskih železnicah, katere tujci vsled krasote tamošnjih dežel posebno radi rabijo, vpeljalo se je zdaj novost, ki jo naša slika predočuje. To so namreč vozovi za razgled („Aussichtswagen“), ki so v Ameriki že dolgo v rabi. Ti krasni vagoni inajno na obeh straneh prostore za razgled in v notranjem klopi poleg širokih oknov. Tudi se nahaja v vozovih dovolj omars časniki in knjigami.

Vse glavne avstrijske linije bodo imele v kratkem te zamore dandanes krasno potovati...

zamanj. Očka „Mihl“ kod župan izrazili so se, da oni stavijo svoj „grund“, da to ni res. Prevzeli so raje ta greh na svojo odgovornost. Ali niste, očka Mihl, tukaj delali protipostavno? Mi vam to s pričami dokazemo. Kaj pa rečete k temu, očka župan? Ali ni res to? Če nam to neverjajete, potem pa le vprašajte Popčovo Lizo, mogoče vam ve ona o tej žalostni igri povedati. Ljubi „Štajerc“! Prič je dovolj, in če treba dokazemo sodnijsko. Sicer pa še bode ta žalostna igra prišla na beli dan, čeprav jo še 2 leti pokriva temni oblak. Za zdaj dovolj! Če bo trebalo, pa drugokrat kaj več.

Št. Vid pri Planini. Po trajni bolezni je dne 17. t. m. mirno v Gospodu zaspal obče spoštovani mož Mihael Belak, gostilničar ter posestnik pri sv. Vidu. Pokojnik je bil naprednega mišljenja ter se je vedno potegoval za pravice našega občinstva. Žal da mu je nemila smrt že v 34. letu prekinila nit življenja. Pogreb je bil v petek dne 19. aprila, katerega se je udeležilo ogromno velika množica, ter mu pokazala zadnjo čast Naj v miru počiva!

Sv. Barbara v Halozah. Ne moremo več molčati in prizanašati našemu župniku Vogrinu; naj celi svet izve njegovo delovanje proti gotovim osebam, katere se slepo ne uklanjajo njegovej volji. Organistu Pislerju je samo radi tega odpovedal službo, ker se je za svojo osebo radi javnega napada na stezi in klofut, podeljevanih od gostilničarja in mesarja Reiherja, moral pri sodnji pritožiti. Prašamo Vas, g. Vogrin, ali Vi plačate organista in mežnarja, da ste razpisali v „Slov. Slepjarju“ dohodke za novega organista 2000 kron? Mi farani od tega nočemo nič slišati in njemu tudi od sedaj naprej nikdar več nobene zbirce ne bomo dali. Na drugega možnjega bi lahko vsak bedak razpisal dohodke, ako bi bila to tudi Vaša kuharica Lizika. Večna sramota za Vas in Vaše cerk. ključarje radi odpovedi organistu; ako bi on od Vas, Voglarja in Habičaka živel, bi že moral davno od gladu poginiti. Kar pa se tiče ključev, o katerih ste v odgovoru pisali, da jih mora k vam v farovž prinesiti, se grozno motite; ali ste že pozabili na besede okr. glavarja pri komisiji v pregled kole, ko ste mu pokazali pismo od leta 1862, da je ta listina neveljavna?! Radi stanovanja organista in mežnarja v cerkvi ste potem očitno raz prične legali, da ste storili ravno Vi vse potrebne korake, da ostane vse pri starem, medtem ko ste ravno Vi najprvi podpisali za prodajo stare šole. Prašamo Vas, zakaj ste mu dne 14. marca 1912 vzeli ključve od orgelj, da ni mogel pri prvem blagoslovu orgljiati in peti, in ste mu morali potem ključve z Vašim kompanjonom na kór poslati? Vi nimate iskrice tiste poniznosti na sebi, katero je božji Učenik učil tukaj na zemlji, ko je rekel: Ako ima tvoj brat kaj zoper tebe, pojdi in spravi se prej s svojim bratom in potem daruj svoj dar! Kakšno daritev pa Vi opravite, ko ste pred oltarjem? Ali mislite, da je ta zapoved dana samo za revne osebe, a ne za Vas, ki se bahate kot namestnik tistega, kateri je te besede najprej izrekel? Ali gorje duhovnikom zavoljo pohujšanja, ker največ pohujšanja pride po ničvrednih duhovnikih, katere mora posvetna oblast po postavi zavoljo njihovih hudobij kaznovati! Ali mislite, da je čas tiste dobe zopet nazaj prišel, ko so revne ljudi žive na gromadi sežigali? Sedaj je postava

za vse enaka, tako da jo morajo nekateri iz Vaših vrst v Ameriko popihati... Gorje pohujšljivcem, kadar pride dan plačila, zakaj pravični Bog še živi in ne bode več pustil tiste, katere je odkupil z svojo drago krvjo, od pohujšljivih farjev do kosti izmisliti...

Zdaj vsaka mi ovca smrdi
Jih vidim že same kosti —
Mi drugo zdaj ne preostaja,
Oditii iz tega kraja
In z Lizoj podati se proč,
Si iskat zdaj fare drugoč...

Dr. Vsezna.

Sv. Barbara v Halozah. Dragi „Štajerc“, na sv. Martrinkov den sem bija jaz Gajonski debeli Prlek pri sv. Barbari v Halozah pri meši, pa je priša na predganco debeli g. Vogrin. Ko je vangeli zebra, te pa je začela praviti kejkjo je dužbo na vüro, kejkjo na bandero, kejkjo so dali na katreco, ste pa se je začela dreti, pa je reka da levko grejo Haložani v dero, kaj do tejkjo zaslužli, kaj do za Mohorske knjige dali! Jaz pa sem si misla, ko sem v 4. klopi seda, kaj pa bomo mi vbogi Polejnci začeli, če bojo vse peneze totemi črnemi popi znosili, ga je vsakšo nedeljo terja, kom pa mo te mi z našim črnim in skvarjenim kronprincom šli, če do mogli vse peneze fajmoštri znositi. Te pa sem si naprej vseja pa sem si misla: Koj če bi jaz eno celo čislo za totega popa zmola vete, da sem tak dugo mola kaj sem pri tem lišasti grota in so mi smotači in baruze sive grotale. Ko sem v Vrh v Pistike priša me je moj vencil Fila pita: za Božjo voljo, gda pa se ste tak postarali, da ste tak sedi grotali; te pa sem se ša v zrcalo gledat, pa sam sebe nesem pozna, te še sem se le zmisla, ka sem bija pri Barbari v cerkvi zamaknjen od poslušanja. Dere sem domu priša te so me pitali naš župnik: Šta ge pa si ti Franc tak dugo bija, ka si ne pri nas v cirкви mola? Ko me boj pogledajo se prestrašijo, ka sem tak shujša; jaz pa sem reka, da je to mogoče prišlo od strašno dugega poslušanja pri Barbari, gi majo vsakšo nedelo po štiri predgance. Ubogi Haložani, mi Polojnci že bi davno takšega popa natirjali! Haložani pa do si za totega popa volo nebesa zaslužli...

Sem dosta poja zajcov in zajic
Pa nemam tak debelih lic
Kak župnik Barbarski Vogrin
Zato od daleč mu smrdim...

Debeli Pistički Prlek.

Brežice ob Savi. (Požarna bramba.) Prostovoljna požarna bramba v Brežicah je imela p. k. svoj občni zbor, katerem je predsedoval g. načelnik Karl Schallon. Poročilo je podal zapisnikar g. Hans Dengg. Iz tega poročila je posneti, da so požarniki v preteklem letu pri 4 požarih nastopili; poleg tega so imeli 12 vaj in 7 odborovih sej. Društvo šteje ob koncu leta 44 izvršujočih in 89 podpornih članov. Blagajniško poročilo je podal g. Fr. Kalb. Dohodki društva so znašali 493 71 K, izdatki pa 387 84 K, torej blagajniški ostanek 106 17 K. Načelnik g. Schallon izrekel je vsem poročevalcem za njih trud posebno zahvalo. Potem je popisal velike zasluge, ki si jih je pridobil dolgoletni član g. H. Klabutschar za požarniško društvo; predlagal je, da se g. Klabutschar za častnega hauptmana imenuje, kar se je tudi ednoglasno in z velikim navdušenjem storilo.

V novi odbor so bili izvoljeni sledeči gg.: Karl Schallon (Hauptmann), Adolf Gabritsch (namestnik), St. Petrowitsch (Steigerzugsführer), Jos. Zöhner (Spritzenzugsführer); Jul. Wressounik (Gerätmeister), H. Dengg (zapisnikar), pl. Rossmann (namestnik), Fr. Kalb (blagajnik), Joh. Zollner (Zugsführer). — Vrla ta požarna bramba, ki tako lepo izborno nastopa in se tako lepo razvija, praznovala bode letos 30 letnico svojega obstoja.

Zahtevajte

pri Vašem trgovcu ne samo „kocke za govejo juho“ nego izrecno

MAGGI JEVE kocke

á 5 h

kajti te so

najboljše!

samo prave

z imenom MAGGI in

varstveno znamko
zvezdo s križcem

Novice.

Igranje z življenjem. Iz Veldena na Koroškem nam piše cenjeni prijatelj našega lista: Ako se zdaj poročila o koncu velikanskega parnika „Titanic“ čita, se človek kar prestraši, zlasti ako je sam preživel znane viharje v novembru 1910 v Srednjem in Adriatičnem morju, pri katerih se je mnogo parnikov in bark potopilo. Dne 3. novembra 1910 odpeljali smo se s parnikom „Kleopatra“ pod komando kapitana P. Ivellich od Trsta. Tam so se vkrcali tudi štirje Turki. Te se je poslalo v sprednji del barke, kjer je bilo poleg par privezanih konj tudi mnogo mrve in slame. Turki so neprestano v mrvi sedeli in cigarete kadili; „čike“ so metali proč in si prižigali nove cigarete. Seveda smo se bali, da ne nastane na parniku ogenj. Opozarjali smo takoj „Schiffskommissarja“ na to nevarnost. A ta je nakratko odgovoril: „Tu se ne da ničesar storiti!“ Ko sem hotel h komandantu iti, rekel je komisar, da mi bode ta isto rekel. Dejal sem komisarju, da se bodem pri prezidentu Lloyda dru. Derschatta pritožil. Ali kot odgovor sem dobil: „Pojdite kamor boste, pomagalo vam ne bode nič!“ Tako smo se morali 5 dni in noči v strahu do Aleksandrije peljati. Kot priče za te dogodke imam spoštovane moze iz Aleksandrije, Kaira, Luxorja, Helonana itd. Ena pomorska družba je kakor druga, — povsod se igrajo z življenjem potnikov. — A. Morak, Velden (Koroško).

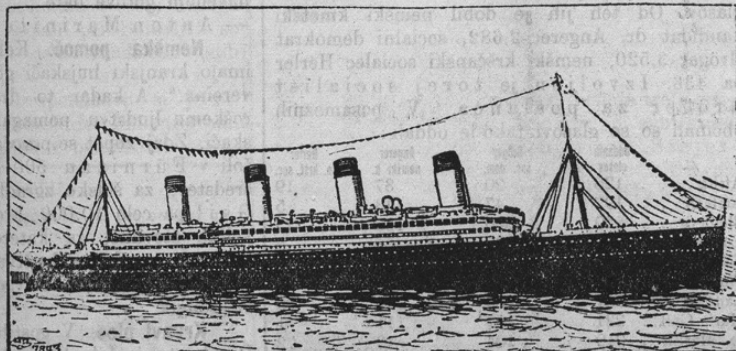
Ljubljanski dr. Tone B. Jeglič izdal je zopet eno svojih zloglasnih knjizic, v kateri razpravlja zopet o spolnem vprašanju na znani način in z znanim strokovnjaštvom. Nekateri listi pravijo, da je dr. Jeglič spolno bolan. Po našem mnenju pa je le zgrešil svoj poklic: postati bi moral namreč hebamka, ne pa škof...

Draginja se kaže tudi prav občutno v cenah stavbenih zemljišč. „Stat. Mitteilungen“ prinašajo v tem oziru zanimive številke. Na Dunaju n. p. koštal je leta 1890 en kvadratni meter stavbenega zemljišča od 1.200 do 1.400 kron. Danes pa košta že od 1.800 do 2.800 kron.

Previdnost. Württemberski kralj Friderik I. je enega svojih krasnih šimeljnov strastno ljubil. Kralj je celo rekel, da bode pustil tistega obesiti, kateri mu bode prvi prinesel vest o smrti tega šimeljna. No, šimelj je postal star in nekega jutra najdejo ga hlapci mrtvega v hlevu. Seveda hudo razburjenje in strah, zlasti pri tistemu hlapcu, ki je bil določen, da prinese kralju žalostno vest. Ta se je bal kraljeve obljube,

„Titanic.“

Poročali smo že v zadnji številki, da se je potopila v Atlantskem oceanu največja barka sveta, angleški parnik „Titanic“ in da je utonilo z njim okroglo 1600 oseb. O tej velikanski nesreči, ki je največja pomorska nesreča, kar jih pozna zgodovina, bomo še pisali. Za danes prinašamo le sliko potopljenega parnika „Titanic“ rarnik, ki počiva zdaj par tisoč metrov pod večnim morjem, je bil 280 metrov dolg in 30 metrov širok. Krov je tičal 20 metrov nad morjem. Prostora je imel za 44000 ton. Sprejel pa je lahko

Der untergegangene Dampfer „Titanic.“

razven svojih 800 mornarjev še 3000 potnikov.